

A Pinecone for Luck or *Siska pro stesti*

Once upon a time (across seven mountains and seven rivers) not so long ago in a mountain village near a spruce forest there lived a boy named Petr. Petr had curly black hair and green eyes. Petr loved to draw. He was really good at drawing “monsters”. He drew pictures of castles and knights battling monsters. The other boys liked to watch Petr draw pictures. Together they made up stories about battles and the boys acted them out with little plastic soldiers while Petr drew. Petr’s friends called him “boss” because he was bigger than the other boys.

Bylo nebylo (za sedmero horami a sedmero řekami) a není to ani tak dávno, žil v jedné vesnici blízko smrkového lesa chlapec jménem Petr. Měl kudrnaté tmavé vlas a zelené oči. Petr velmi rád kreslil. Byl skutečně dobrý v kreslení "netvorů". Maloval obrázky hradů a rytíře bojující s příšerami. Ostatní chlapci ho při kreslení rádi pozorovali. Přitom si vymýšleli příběhy o soubojích a souboje předváděli s plastovými vojáčky. Kamarádi říkali Petrovi „šéfe“ protože byl větší než ostatní.

Petr lived in a children’s home. He had lived there since he was a little boy almost 3 years old. He shared a bedroom with 3 other boys. His best friend was Ludek. Petr and Ludek liked to play soccer. Petr played goalie and Ludek liked to play offense but lots of times he had to play defense. They let Ludek’s little brother, Honza, play soccer with them, even though he was only 6 years old and he couldn’t kick the ball very far. They needed Honza for defense. Petr and Ludek watched soccer on TV and they collected soccer cards. They knew the names of all the players. Honza didn’t collect soccer cards because he couldn’t read and he didn’t know the names of the players anyway. Sometimes Petr and Ludek let Honza hold some of their cards, but not Nedved or Poborsky -- or Barus.

Petr žil v dětském domově. Bydlel tam už odmalička, téměř od tří let. V pokoji s ním bydleli další 3 chlapci. Jeho nejlepší kamarád se jmenoval Luděk. Petr a Luděk rádi hráli fotbal. Petr byl brankář a Luděk útočník, ale často musel také hrát v obraně. Luděk měl mladšího brášku Honzika, kterému chlapci dovolili, aby s nimi hrál, ačkoliv mu bylo teprve 6, a neuměl míč kopnout příliš daleko. Ale Honzika potřebovali do obrany. Petr a Luděk sledovali fotbal v televizi, sbírali karty fotbalových hráčů a znali všechna jejich jména. Honzík karty hráčů nesbíral, neuměl totiž ještě číst a stejně jejich jména neznal. Někdy chlapci Honzíkovi dovolili, aby si jejich karty prohlédl, ale nikdy mu neukázali kartu Nedvěda, Pohorského nebo Baroše.

Sometimes Teta Renata came to read stories to the little children at night before they went to sleep. Teta was Petr’s favorite “auntie” at the children’s home. Teta played games and laughed. She didn’t yell at him when he made a mistake and she didn’t make him eat food he didn’t want eat. Even though Petr was too big for fairy tales, he secretly liked to hear the story of Hanzel and Gretel (O Pernikove Chaloupce) about a brother and sister (Jenicek and Marenka) who got lost from their father and outsmarted a witch who lived in a gingerbread house and found their way home.

Někdy večer, než šly děti spát, přišla teta Renata a četla malým dětem pohádky. Byla to Petrova nejoblíbenější „teta“ z dětského domova. Smála se a hrála s dětmi hry. Nekřičela, když udělal chybu a nenutila ho aby jedl když nechtěl. Ačkoliv byl Petr velký na pohádky rád poslouchal příběh o Jeníčkovi a Mařence z pohádky O perníkové chaloupce o tom jak se děti zratily tatínkovi v lese, přelstily ježibabu a našly zpět cestu domů.

Petr had begun his second year at the village school. He liked writing and **art**. After school he climbed on the climbing dome (zemekole). Petr had big muscles and he liked to climb to the top and hang until his arms got sore. This made him feel strong, especially when he saw the other boys who couldn't hang nearly so long drop to the ground.

Petr začal chodit druhým rokem do školy. Měl rád psaní a výtvarnou výchovu. Po škole rád chodil na hřiště na prolézačku. Protože měl docela silné svaly lezl až nahoru a tam visel tak dlouho, dokud ho nezačaly bolet ruce. Měl pocit, že má sílu, zejména když viděl, že ostatní tak dlouho nevydrželi a padali na zem.

Sometimes on the playground, some of the kids were mean to Petr. Kids asked, "Where's your father? Where's your mother?" One kid named Jirka made fun of Petr. He said Petr's father and mother were in jail. When that happened, Petr tried to hide from Jirka. **He felt so sad he wanted to cry but he didn't cry in front of the others.** He went over to Deda (Grandfather), the big tree, and kicked the base of it until his tears went away. Deda's branches were prickly but there was a place where the old tree let Petr in to lean against his trunk. Petr often picked up one of Deda's seed cones and put it in his pocket for luck.

Někdy se děti chovaly k Petrovi ošklivě. Ptaly se ho: „kde máš svého tátu a mámu?“ Jeden kluk jménem Jirka se Petrovi posmíval. Říkal, že Petrův táta a máma jsou ve vězení. Tehdy se Petr snažil Jirkovi vyhýbat anebo se někam schovat. Bylo mu tak smutno, že se mu chtělo brečet, ale před ostatními nebrečel. Chodil k velkému stromu kterému říkal „děda“ a kopal do vyčnívajících kořenů tak dlouho, dokud nepřestal brečet. Větve toho stromu píchaly, ale bylo tam i místo, kde se Petr mohl o kmen stromu opřít. Často sebral šišku toho stromu a schoval si ji do kapsy pro štěstí.

Other times, when kids said hurtful things, and Petr could find an empty swing, he would swing so hard and so high that he couldn't see the other children on the playground. He would look up at the sky and think about his parents. He knew he had parents even though he couldn't remember them. Petr thought his father was a fireman who looked like Barus. His mother was a beautiful woman who made delicious babuvka (chocolate cake) and grew red flowers in pots under the windows. Petr knew if mama were there, she would wake him up every morning with a kiss.

Jindy, když ho děti urážely, si na hřišti našel volnou houpačku a houpal se tak moc a tak vysoko, že ostatní děti neviděl. Díval se nahoru do nebe a myslel na své rodiče. Věděl, že rodiče má, i když si na ně nepamatuje. Myslel si, že otec byl třeba hasič a že vypadal jako

Baroš, a že jeho maminka byla krásná žena, uměla upéci moc dobrou čokoládovou bábovku a pěstovala červené kytky v květináčích za okny. Věděl, že kdyby tu byla maminka, tak by ho každé ráno budila polibkem.

Ludek and Honza's mother came to see them sometimes. She brought them sweets and once she brought Ludek a jacket. It was too small now but Ludek wore it anyway. Ludek said he couldn't live at home because his father left and his mother was sick.

Někdy se na Ludka a Honzika přišla podívat jejich maminka. Obvykle jim přinesla cukroví a jednou od ní dostal Luděk bundu. Ted' už mu byla bunda malá, ale stejně ji nosil. Říkal, že nemohl bydlet doma proto, že je tatínek opustil a že jeho maminka byla nemocná.

Petr didn't know why he lived in a children's home. Maybe his parents were too busy to take care of children. Maybe they had too many children. Or maybe Petr was just lost from them and they were still looking for him. Maybe they missed him too. Sometimes Petr talked to Deda about his mother. **Deda's voice was the wind** in his highest branches and this sound comforted Petr.

Petr nevěděl, proč bydlí v dětském domově. Možná, že jeho rodiče měli moc práce, nemohli se o děti starat, možná že měli moc dětí, nebo možná že se jim Petr ztratil a oni ho stále hledají. Možná, že se jim po něm také stýskalo. Petr někdy vyprávěl „dědovi“ o své mamince. Petr si představoval že vítr ve větvích je „dědův“ hlas a to ho uklidňovalo.

One day after school when the autumn sun was still warm enough to play outdoors with no coat, Petr and the other children were playing "Skatulata". "Skatulata, skatuleta, rejbejte se!" (Little boxes, little boxes, move around!) Petr ran to Deda and got there just ahead of Jirka. Jirka scowled at Petr and called to him "Loser!" (You lost anyway!) Petr set his jaw and looked away. Inside, he felt the old hurt in his chest which he knew was his broken heart. He wanted to hit Jirka. Petr pressed his chest against Deda and then heard, "Skatulata!". He reached down and grabbed a cone and ran.

Jednoho dne na podzim po škole, když slunce ještě hrálo tak, že si děti mohly hrát venku bez bundy, si Petr a děti hráli hru „škatulata, škatulata hejhejte se“. Petr běžel ke svému „dědovi“ a doběhl tam dříve než Jiří. Jirka se mračil a křičel „stejně si prohrál!“ Petr ztuhl a díval se jinam. Znovu ucítil uvnitř své hrudi tu starou bolest, zlomené srdce. Měl chuť Jirku praštit. Opřel se o „dědu“ a najednou uslyšel děti zavolat: „škatulata, škatulata...“ Sehnul se, sebral šišku a běžel.

Later that night Teta told the children a story about a child who didn't have any parents either. She said this child's parents were so poor that they didn't have a house to live in. They didn't have a place to sleep and they sure didn't have a car. They had children but the children didn't have any warm clothes and it was winter time. These parents gave their children to the children's home so they would be warm and have food to eat and so they could go to school.

Později ten večer jim teta vyprávěla příběh o dítěti, které nemělo rodiče. Říkala, že rodiče toho dítěte byli tak chudí, že neměli kde bydlet, neměli kde spát a určitě neměli auto. Měli děti, ale pro děti neměli teplé oblečení a byla zima. Proto dali děti do dětského domova, aby jim bylo teplo, měly co jíst a mohly chodit do školy.

Petr wondered then if his parents had been poor too. Maybe his father had lost his job at the fire station. Maybe his mother had been sad that her little son had no warm clothes.

Petr přemýšlel o tom, zda jeho rodiče byli také chudí. Možná, že jeho tatínek ztratil práci jako hasič, možná že maminka byla smutná, že nemá pro synka teplé oblečení.

Petr asked Teta if she knew about his parents. She said she didn't know. But she said that all children are born as beautiful little babies and at the moment when they are born, they are just like Jezisek with golden light glowing around them. They are born perfect, just as they are supposed to be, and each one is different from all other children.

Petr se zeptal tety, jestli ví něco o jeho rodičích. Řekla mu, že o nich nic neví. Ale také mu řekla, že se všechny děti narodí jako krásná miminka a v té chvíli když se narodí, jsou jako Ježíšek, mají okolo sebe zlatou zář. Narodí se dokonalá, přesně taková, jaká mají být a přesto je každé z nich jiné než ta ostatní.

Teta said parents want to take care of their children. But sometimes there are problems that make it so they can't. Sometimes they have no place to live or they can't get a job. Some parents drink too much alcohol or they use drugs that feel good to them but make it so they don't take good enough care of their children. Sometimes parents have other kinds of problems too, like they are sick or their brains are sick and so they don't think right.

Teta řekla, že se rodiče chtějí o své děti starat, ale někdy se objeví těžkosti, které jim to znemožní. Někdy nemají kde bydlet, nebo mají problém, že nemohou najít dobrou práci. Někteří rodiče pijí moc alkoholu, nebo berou drogy po kterých se možná cítí dobře, ale dobře se nestarají o své děti. Někdy mají rodiče jiné problémy, třeba zdravotní nebo mají duševní nemoc a jejich mozek dobře nefunguje.

When that happens, their golden little perfect children have to be taken care of by someone else. That's why they come to places like this house for children. Here, children make families for themselves, families of the heart. Peter asked "What about their real families?" Teta answered, "If children want them to, their real families stay in their hearts forever."

Když se něco takového stane, tak se o ta malá děťátka musí postarat někdo jiný. To může být důvod, proč se děti dostanou do decáku (do dětského domova). Děti si tam samy vytvoří svou rodinu a mají se rády. Petr se zeptal: "A co jejich skutečná rodina?" Teta odpověděla: "Když si to děti přejí, tak jejich skutečná rodina zůstane navždy v jejich srdci."

After Teta left, Petr lay in bed thinking. Maybe his parents would come for him when he was 15 and finished school. If they didn't, he would find them and get a job so he could help his family. Petr thought about his good friends, Ludek and Honza, sleeping there in the room with him. He wondered if they go back to their mother or find their father. Maybe they would live with his family. He thought about Teta Renata, her soft eyes, and how she smoothed his hair back from his face when she said goodnight. He felt the old ache in his chest where he missed his mother and father.

Když teta odešla, Petr ležel v posteli a přemýšlel. Možná, že by si jeho rodiče mohli pro něho přijít, až mu bude 15 a dokončí školu. A kdyby nepřišli, tak by si je sám vyhledal, sehnal by si práci, aby své rodině mohl pomoci. Petr také myslel na své dobré kamarády Ludka a Honzika kteří spali s ním v pokoji. Lámal si hlavu nad tím, zda se chlapci vrátí ke své mamince, nebo zda najdou svého tátu. Možná, že by mohli žít v jeho rodině. Přemýšlel o tetě Renátě o jejích něžných očích a o tom, jak mu odhrnovala vlasy z obličeje, když mu přála dobrou noc. Cítil tu starou bolest na prsou, stesk po mamince a tatínkovi.

That night, Petr dreamed about a monster in a gingerbread house. He and Ludek and Honza were in a cage. The monster came for them to put them in an oven. Just as it drew close to them with its bulging muscles, hairy face and mean eyes, Petr broke the bars of the cage and they ran like the wind weaving through the trees in the dark forest holding Honza's hands between them.

Tu noc se mu zdálo o čarodějnici z perníkové chaloupky. On, Luděk a Honzík byli zavřeni v kleci. Čarodějnice si pro ně přišla, aby je strčila do pece. Jak se k nim ta hnusná čarodějnice s chlupatým obličejem a zlýma očima blížila, tak Petr zlomil mříže klece, chytil s Ludkem Honzika za ruce a všichni spolu utíkali do hlubokého lesa jako s větrem o závod.

When Petr awakened in the morning, he dressed quickly and went to breakfast. The three boys sat together at breakfast, just like they did every day. Honza didn't want to eat all his bread so he shared it with Petr. Petr gave Honza a piece of his orange. Quickly they got their coats on so they could get to school early enough to trade soccer cards. Honza tripped over his shoe laces which were untied as usual and Ludek tripped over him. Petr laughed and leaned down to help Honza tie them in a double knot. As they ran outside into the cold, crisp air, the smell of spruce trees wafted down the mountain and sunlight lit the path in front of them. On the way, the boys met Jirka who was walking with his friends. Petr and Jirka's eyes met and Petr felt the dread of hearing Jirka's taunts for a moment. Suddenly, he nodded at Jirka, grinned, and with his head up high, Petr led Ludek and Honza running past the other boys. Petr put his hand in his pocket and held onto his lucky pine cone all the way to school.

Když se Petr ráno vzbudil, rychle se oblékl a šel na snídani. Ti tři chlapci seděli každý den spolu u stolu. Honzík obvykle nesnědl všechny své chleby, tak se dělil s Petrem. Petr zase Honzíkovi dal kousek svého pomeranče. Chlapci si rychle oblékli bundy, aby byli ve škole o něco dříve a stačili si vyměnit karty fotbalistů. Honzík zakopl o tkaničky, které

jako obvykle neměl zavázané a Luděk zase zakopl o něho. Petr se smál, sehnul se a pomohl Honzíkovi tkaničky zavázat na dvojitý uzel. Jak chlapci vyběhli ven, zavanul čistý, mrazivý vzduch a smrková vůně z hor a slunce jim osvítilo cestu před nimi. Petr strčil ruku do kapsy a po celou cestu do školy držel v dlani svou šišku pro štěstí.